

ne undervisning skal foregå efter recepten dansk som andetsprog. Dansk bør nemlig ikke været noget andetsprog i Danmark og slet ikke for børn, som er født og opvokset her i Danmark. For sådanne anden- og tredjegerationsindvandrere bør dansk betragtes som førstesproget, altså som modersmålet. At betegne dansk som andetsprog er et forkert signal at sende til indvandrerforældrene. De har præcis som alle andre forældre i Danmark et ansvar for, at deres børn kan forstå og tale dansk, så de er klar til at begynde i skolen.

Endelig vender vi os imod, at man nu kalder fremmedsprogede børn for tosprogede. Tosproget er man selvfølgelig først, når man kan to sprog, og det er netop problemet for mange indvandrere, at deres børn ikke er tosprogede, men kun fremmedsprogede eller halvandetsprogede. Når nu skolerne skal forpligtes til at etablere danskundervisning i børnehaveklasserne – og det synes vi er godt – vil jeg godt benytte lejligheden til at påpege, at vi i Det Konservative Folkeparti finder, at kommunerne til gengæld skal fritages for pligten til at tilbyde modersmålsundervisning til fremmed- eller tosprogede børn. Det er ikke en naturlig opgave, som mange ordførere tidligere har været inde på, for den danske folkeskole at undervise anden- og tredjegerationsindvandrerbørn i tyrkisk, urdu, arabisk og andre eksotiske fremmedsprog. Pengene og ressourcerne kunne bruges bedre, f.eks. til at styrke undervisningen i dansk.

Jeg vil samtidig opfordre undervisningsministeren til at holde et vågent øje med de mange islamiske friskoler i Danmark. Det må sikres, at eleverne her lærer et ordentligt dansk.

Med disse ord skal Det Konservative Folkeparti erklære sin velvillige indstilling til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Grunden til, at jeg er nødt til at gå på talerstolen og spørge fru Lene Espersen om noget – det er måske lidt ufint, når hun optræder som stedfortræder for hr. Frank Dahlgaard – er, at jeg alligevel undrer mig over, at Det Konservative Folkeparti kan have den holdning, at modersmålet – det mål, som moderen taler – er det, som hr. Frank Dahlgaard taler. Jeg ved ikke rigtig, om man har et andet sprog i Det Konservative Folkeparti, men for de indvandrer- og flygtningebørn, der er her, må modersmålet være det sprog, deres moder taler.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg vil da meget gerne gentage over for hr. Bruno Jerup, hvad jeg allerede tidligere har sagt: at for anden- og tredjegerationsindvandrerbørn bør dansk være modersmålet. Det er sådan set det, jeg ser som definitionen på det, og ikke hvad deres moder tidligere har talt. Børn, der er født og opvokset i Danmark, har da dansk som deres modersmål. Det burde være naturligt, også for hr. Bruno Jerup.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Nu kan tredjegerationsindvandrerne jo altså ikke have glæde af moderen for tre generationer siden. De har også en mor. Og deres modersmål, hvad er det så?

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Den foregående debat, før alt det her modersmålshalløj kom ind, gik på spørgsmålet om undervisning og ikke undervisning af de 3-5-årige, som det her lovforslag jo handler om, og jeg tror nok, det er blevet så kraftigt understreget, som noget kan, at der ikke er tale om undervisning i traditionel forstand. Det er dansk tradition, at vi ikke lader helt små børn modtage undervisning. Denne holdning skal også afspejle sig i vores behandling af de tosprogede.

Forslagets baggrund er reelt, at mange af de 3-årige, tosprogede børn ikke modtager almindelige daginstitutionstilbud. Det handler om manglende information af forældrene. Det handler om, at det er dyrt, og det handler om, at man generelt i mange af de lande, de kommer fra, ikke har tradition for overhovedet at anvende daginstitutioner.

Der findes rundt om i kommunerne kingsize måder at integrere de tosprogede børn på, men desværre findes der også utallige eksempler på kommuner, der blot har ladet stå til. Dette problem løses ikke ved lovforslaget. Lovforslaget giver i virkeligheden kommunerne en pose penge og så et vink med en vognstang om, at nu må de hellere se at komme i gang, ellers så gør vi andre noget mere.

Grundlæggende finder SF dog, at det er uheldigt, at det er undervisningsministeren, der på denne måde skal tage fat. Den optimale løsning ville være at indrette daginstitutionstilbudene